

Nekjé me podi med vetrovi
razburjeno budnimi.

Vihar, ki si vanj sem želela,
me je divje zajel,
ko jaged zadela je strela,
ob gromu me dvigati jel.

Kot plen me vrti med oblaki,
ki so mu plašč goreč.
Domači vi sadovnjaki,
nikdar se ne vidimo več!

Kopel

Lili Novy

Greh je narastel od izvora,
iz veka v vek je bolj strašan.
Planet, krvav od bratomora,
se onečaščen in pijan
vali izven mejá lepote,
zavrženec, v samoto gnan.

Ves gomazi od nas golazni,
na njem oplajamo s slastjo
in koljemo se v borbi blazni.
Naš strup razjeda mu meso,
okužen je od nas, mrčesa,
oskrunjeno mu je telo.

V trpljenju se in gnusu muči,
rešitve išče noč in dan,
v ogromni reki vroče luči
bi rad okopan bil, opran,
v ozvezdij srečnih jasnem zboru
kot brat očiščen spet priznan.

Nekjé pa že šumé slapovi
in proti njim leti planet,
deroči že grmé tokovi
in kmalu bo od njih zajet.
Ko se bo dvignil iz kopeli,
bo gol in nov zasvetil svet.